

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

[Τὸ ἡμέτερον Ἑμερολόγιον ἐπιζητεῖ, ὡς γνωστόν, νὰ συγκεντρῶνῃ εἰς τὰς σελίδας αὐτοῦ τοὺς ἀνὰ τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ ἔξω ἑλ-

ληνισμού εὐέλπιδας ἐργάτας τοῦ πνεύματος καὶ τῆς γραφίδος, τοὺς ὅπωςδὴποτε ἐκπροσωποῦντας τὴν σύγχρονον ἑλληνικὴν λογοτεχνίαν. Διὰ τὴν μεγάλην ἔθνικὴν ἐργασίαν, ὑπὲρ ἧς μοχθεῖ καὶ τὸ Ἑμερολόγιον, μᾶς εἶνε λίαν προσφιλεῖς καὶ ἐνδιαφέρουσαι αἱ φυσιογνωμίαι, ὅσαι ἐργάζονται καὶ διατηροῦν τὸ ζώπυρον τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος. Διὰ τοῦτο μετὰ πε-

ρισσῆς καὶ εἰλικρινοῦς χαρᾶς παρουσιάζομεν ᾧδε τὸν ἐν Νικομηδείᾳ μουσόληπτον νέον κ. Κ. Α. Κωνσταντινίδην, εἰς τὰ ποιητικὰ τοῦ ὁποίου πρωτόλεια, ὡς θὰ ἴδωσιν οἱ ἀναγνώσται ἐκ τῶν κά ωθι παρατιθεμένων ποιημάτων, διαλάμπει τόση γλυκύτης αἰσθήματος καὶ χάρις ἀττική, προαιωνίζουσα ἕνα ἐπίλεκτον λάτρην καὶ μύστην τῶν Μουσῶν.]

ΜΑΥΡΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

(Σὲ μιὰ χανοῦμ)

Βλέπω στ' ἀστέρινα παλάτια
ἄπειρα, σκόρπια, λαμπερά,
διαμάντια νὰ λαμποκοποῦνε·

Στῆς ἀνοῖξης τὰ μονοπάτια
βλέπω μεσ' στ' ἄνθη ὀροσερὰ
διαμάντια νὰ χαμογελοῦνε·

Μὰ τὰ ἴδικά σου, κόρη, μάτια
μαῦρα εἶν' διαμάντια φλογερά
ποῦ κόλασης φωτιές πετοῦνε.

ΣΤ' ΑΔΕΛΦΙ ΜΟΥ

« Ἀναθεμά τον ὄπου πῆ
« τ' ἀδέλφια δὲν ποιοῦνται. »

Σε ρίζα δένδρου κοίτονταν πεσιμένος
μικρούλης πελαργός δίχως φτερά,
ἀπ' τῆ φωλήα του γλίστρησε ὁ καυμένος
κ' ἐκεῖ νάνεβη πάλι λαχταρᾶ.

Τ' ἀδέλφια του ἀπὸ ἄνω τὸν καλοῦνε·
τοῦ κάκου αὐτός τ' ἀδύνατα φτερά
τεντώνει· ἄχ! πότε θε νὰ τὸν βαστοῦνε,
γιά νὰ πετάξῃ πάλι στή φωλήα;

Ἔτσι κ' ἐσύ, πουλί ξενητεμένο,
ἀπλώνεις πόθου ἀδύνατα φτερά
μακρὰ σὲ χῶμα ξένο παγωμένο.

ὦ! τί μεγάλη, τί τρελὴ χαρὰ
ὅταν φτερό ἀπλώσης θεριεμένο
καὶ ξαναρθῆς στή πρώτη σου φωλήα.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἐὰ χέρια στὸ στηθάκι του
τὰ ἔχει σταυρωμένα
καὶ τῆ γλυκειὰ τῆ Παναγιὰ
τὰ μάτια του θωροῦν·
μπρὸς στήν εἰκόνα τὴν παληὰ
ποῦν' ὅλη ἀσιμένια
καλλίτερ' ἀπ' τῆ γλώσσα του
τὰ μάτια του λαλοῦν.

Τὰ χείλη ἀνοίγουν σάν ἀγνό
 τῆς ἀνοιξίς λουλουδι
 κι' οὐράνιο μῦρο χύνουνε
 τὴν προσευχὴ δειλά...
 "Αχ! τρέμω σάν προσεύχεται
 τ' ἀγνό μου ἀγγελουδι
 μὴ μὲ τὴν προσευχὴ κι' αὐτὸ
 πετάξη στὰ ψηλά.

Τ' ΑΘΕΡΙΣΤΟ ΣΙΤΑΡΙ

§' ἀθέριστο σιτάρι ἀπλώνει
 'ς ὄλο τὸν κάμπο πέρα - πέρα
 τὰ ὠριμα στάχυα του, σεντόνι
 χρυσὸ ποῦ σκέπασε τὴ γῆ.
 Μέσα στὸ ἡλιόλουσμα κοιμᾶται,
 μὰ κάποτε, σάν νὰ θυμᾶται
 τ' ὀλόθερμιο φιλι τοῦ ἀγέρα,
 ἀνατριχιάζει μιὰ στιγμή.

Κ' ἐγὼ θεωρῶ τὰ κύματά του
 μὲ κρυφαγάπη καὶ μὲ πόθο
 καὶ στή χρυσῇ τὴν ἐμμορφιά του
 ῥίχνω θλιμμένη μιὰ ματιά.
 "Αχ! τὴν αὐγὴ ποῦ τὸ δρεπάνι
 νεκρὸ θὰ γύρη, θὰ πεθάνη,
 θυμᾶμαι, καὶ στὰ στήθια νοιώθω
 νὰ μοῦ ραγίζεται ἡ καρδιά.

ΤΑ ΡΟΔΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΩ

ΔΕΝ εἶνε πλιά μοσχολουσμένα,
 δὲν λάμπουν κόκκινα, τρελά,
 καὶ δὲν γελοῦνε τὰ καυμένα
 σάν χείλη κόφης ρόδαλά
 τὰ ρόδα μου τ' ἀγαπημένα.

Ζοῦνε μονάχα μίαν αὐγούλα,
 ἄνθουν μονάχα ἓνα πουρνό,
 καθένα μοιάζει μιά ψυχούλα
 πεσμένη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
 μὲ τὴ μαγιάτικη δροσοῦλα.

Ἄχ! πόσο ἤθελα νὰ γίνω
 καθὼς τὰ ῥόδα αὐτὰ κ' ἐγώ,
 στὴ γῆ μίαν ἀνοιεὶ νὰ μείνω
 κ' εὐθύς νὰ σβύσω πρὶν νὰ ἰδῶ
 χειμῶνα, πάγους, λύπες, θρῆνο.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Κυλά, κυλά τὸ ποταμάκι
 μὲ τ' ἀργυρὸ του τὸ νερό·
 κυλά φυλλάρια καὶ λιθάρια
 καὶ κάπου ἓνα λουλουδάκι
 λευκὸ, μοσχάτο, δροσερό·
 κυλά ξερά, νεκρά κλωνάρια
 κυλά, κυλά τὸ ποτομάκι
 μὲ τ' ἀργυρὸ του τὸ νερό.

Τρέχει γοργὰ τὸ ποταμάκι
 ὅπου τὰ πέδια μου φιλεῖ,
 τοὺς μαύρους στοχασμούς μου πέρνει
 καὶ τὸ πικρὸ τὸ τραγουδάκι
 ποῦ τὴν καρδιά μου ἀναλεῖ
 ὅλα τὸ ρέμμα του τὰ σέρνει·
 τρέχει γοργὰ τὸ ποταμάκι
 ὅπου τὰ πόδια μου φιλεῖ.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΟΥ

*Στὸν ποιητὴ κ. Πολέμη ποῦ ἐδη-
μοσίευσε τὰ πρῶτα μου ποιήματα.*

Ἐῦλα τραγούδια ποῦ ἀνασταίνει
ἢ καρδιά μου καὶ φτερώνει ὁ νοῦς,
τὰ κρυφὰ τραγούδια ποῦ ὠμορφαίνει
γλῶσσα ποῦ μιλοῦν στοὺς οὐρανοὺς·

Ὅλα, ἀδελφάκια ἀγκαλιασμένα,
τὰ κρυβα στὸν κόρφο μου βαθειά,
σὰν ἀγάπη πῶχει ἀγνή παρθένα
καὶ τὴν θάβει μέσα στὴν καρδιά.

Μὰ ἓνας μάγος ποῦτανε στὰ ξένα
—τραγουδοῦσε ὁ πλάνος θεϊκά—
μὲ γελᾷ μὲ λόγια μαγεμένα,
παίρνει τὰ φτωχὰ μου μυστικά.

Κ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἡ πείνα ἐδίδαξε τοὺς βαρβάρους τὸν φόνον, τοὺς ἐξώθησεν εἰς τοὺς πολέμους, εἰς τὰς ἐπιδρομάς. Οἱ πεπολιτισμένοι λαοὶ εἶνε ὡς οἱ κυνηγετικοὶ κύνες. Τὸ ἔνστικτον τοὺς παρορμᾷ νὰ καταστρέφουν χωρὶς ὄφελος καὶ χωρὶς λόγον. Ὁ παραλογισμὸς τῶν νεωτέρων πολέμων καλεῖται δυναστικὸν συμφέρον, ἐθνικότης, εὐρωπαϊκὴ ἰσορροπία, τιμὴ. Ὁ τελευταῖος λόγος εἶνε ἴσως ὁ πάντων παραδοξότατος. Διότι δὲν ὑπάρχει λαὸς εἰς τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ εἶνε ἐναγῆς λόγῳ παντὸς ἐγκλήματος καὶ παντὸς ὀνειδούς. Δὲν ὑπάρχει εἰς καν, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ὑπέστη ὅλους τοὺς ἐξευτελισμοὺς, τοὺς ὁποίους ἢ τύχη δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ἀθλίαν ὁμάδα ἀνθρώπων. Ἄν ἐν τούτοις ὑφίσταται ἀκόμη τιμὴ παρὰ τοῖς λαοῖς, εἶνε παράδοξον ὄντως τὸ νὰ ἐπικαλῆται τις ταύτην διὰ νὰ κινή πόλεμον, δηλαδή νὰ διαπράττῃ πάντα τὰ ἐγκλήματα, δι' ὧν εἰς ἰδιώτης θὰ ἠτιμᾶζετο ἔμπρησμούς, ἀρπαγὰς, βιασμούς, φόνους.

ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ